

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Áramköri fegyelem**

1. A megőrzött szikra

Cső-Mária

Alinda nesztelenül lépett közelebb a nagymamájához, miután a fülke nehéz fém ajtaja halk sziszegéssel lezárult mögöttük. A neonfény vibrálása megvilágította az idős asszony arcának mély ráncait, amelyekben most nem a fáradtság, hanem a fojtogató félelem és a bánat rajzolt új vonalakat. A vizesedény még mindig remegett Anna kezében, ahogy a rideg falnak támaszkodott. Alinda nem akart hallgatni; a látvány felszította benne a kérdéseket, amiket a kolónia fegyelme eddig elnyomott.

– Miért küldted el, nagymama? – suttogta a kislány, ügyelve arra, hogy hangja ne érje el a szellőzőrácsok mögött rejtőző akusztikus szenzorokat. – Láttam a szemét. Ő nem csak egy szám a rendszerben. És te sem vagy az. Miért kell úgy tennünk, mintha robotok lennénk?

Az idős nő lassan leengedte a karját, és egy mély, ziháló sóhajjal fordult a lány felé. Szemeiben ott bujkált az a szomorú bölcsesség, amit csak azok hordoztak, akik még emlékeztek a régi világ utolsó visszfényeire. Megragadta Alinda vékony csuklóját, meleg, de határozott szorítással, mintha csak át akarná adni neki az életben maradás egyetlen megmaradt receptjét.

– Mert az Őrszemek nemcsak a pedálok ütemét mérik, kicsim – felelte alig hallhatóan Anna. – A pulzusunkat, a testhőmérsékletünket, az idegrendszerünk legkisebb rezdülését is figyelik. Ha észreveszik, hogy valaki többet érez a minimális életfunkcióknál, ha meglátják az egyéni kötődést, azt hibaként kódolják. János... ő túl sokat kockáztat. A szeretet itt nem produktív. A szeretet energiapazarlás a gép szemében.

Alinda elfordította a fejét a sarokban lévő, édes masszát adagoló csövek felé. Az éhsége elmúlt, helyét átvette a düh és a tehetetlenség. Megértette, hogy a nagymama ridegsége nem a szívtelenségéből fakadt, hanem a legvégső védelmező ösztönből. Buta lázadás apró szikrája, amely a „szabad szombatokról” szóló mesék során gyúlt meg a lelkében, most még fényesebben izzott. Ha a gépeknek az érzelem a hiba, akkor talán éppen az érzelmek jelentik a kulcsot a szabaduláshoz.

2. Áramköri fegyelem

Cső-Mária

Az őrszem nehéz, ütemes léptei végül elhaltak a folyosó gőzös homályában. Alinda tüdeje még mindig égett a hirtelen vállalt pluszmunka után, de a szeme előtt táncoló wattmérő mutatója lassan elcsendesedett. A tizenkettes pad melletti áramkör azonban nem csillapodott le teljesen: a falba épített sárga doboz halk, fenyegető sercegéssel jelzett. A szektor hálózata hetek óta a teljes összeomlás szélén tántorgott, és az új lakó megjelenése csak tovább tetézte a bajt.

- Ha a feszültség kiesik a tartományból, a csövek elzárnak - suttogta a nagymama, miközben fáradt, eres kezével megragadta a kapaszkodót. Szemeiben a régi idők meséinek emléke helyett most pusztá riadalom ülte meg a ráncokat. A kolónia mélyén a rendszer megbocsáthatatlan ingadozásként értékelte az emberi tényezőt, és a túlterhelt hálózat azonnal büntetett.

A szomszédos blokk felől fémes csattanás rázta meg a válaszfalat. Az új jövevény megterhelt berendezése nyelte el az utolsó tartalékokat is, végletesen túlhúzva a közös kört. Alinda látta, ahogy a megszakító feletti lámpa baljós narancsfényre vált. János g-534 a szomszédos állomásról egyetlen pillantással jelezte, hogy készen áll átvenni a nyomás egy részét, mielőtt a központi automatika végleg lekapcsolná a szektor fejadagjait.

A lány összeszorított foggal lépett vissza a pedálra. A hálózat nem tűrt hibát, és a kolónia lakói pontosan tudták: ebben a gépezetben az ember csak addig létezik, amíg a wattok stabilan áramlanak.